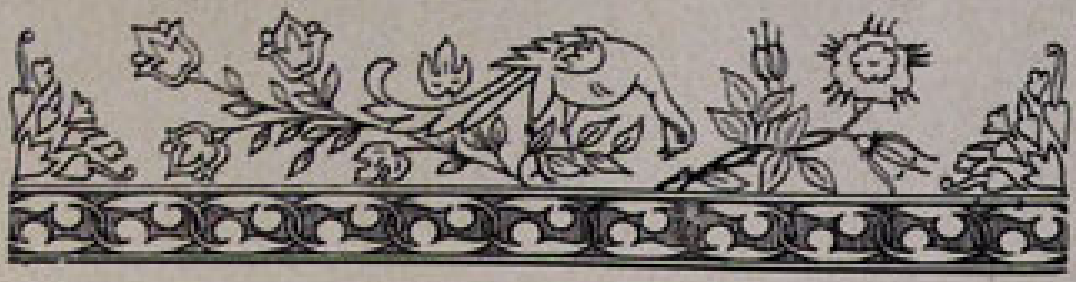

135. ՍՈՒՐՓԵՆ ԽԱՓԻԼԸ

Երկու ախպերներ ընդարձակ լեցած, մին լենջ տրեղավ կյանքիս ըն իլալ տոն։ Ախպորը մինը ընդեն յանան պահում ա, վրեր պարան չի կյա, էն մինն էլ ընդարձակ քշիլիս ա ինձմ։ Վրեր տի յանան փրոնած շատ կյամ ըն մին սուրփա մուտանում, ընդարձակ քշող ախպերեն ասում ա.—Ա՛ սուրփ, իրեսդս վրեստանդա տակը, տու վրեր սաղ-սըլամաթ էս լենջավը մրեզ անցկընեն։ Թավար կյումաշը մուրթըլական ըմ, մատաղ անեմ։ Էն մին ախպերը թա՝ պա ապան զարուլ կանե՞։ Նա թա՝ ա՛ մրեռած, սուտ կաց ե՛, խաբինում ըմ, վրեր անց կենանք...